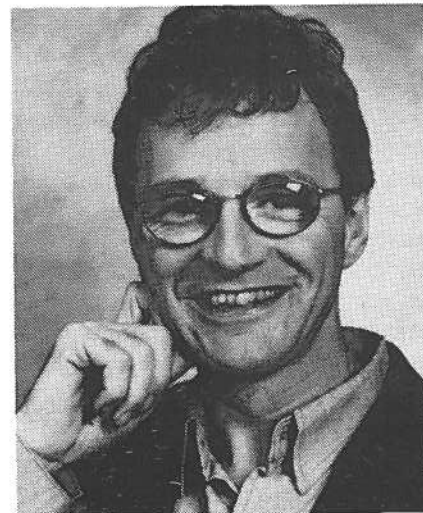

"EENZAME KRENTENBOLLEN"

Kees Driehuis,
VARA Televisie

Met kerstmis vlucht ik elk jaar naar de Ardennen. Naar een huisje, omgeven door heel veel kerstbomen zonder lampjes. Met een aantal vrienden ont-loop ik de familie-verplichtingen en doe uitsluitend waar ik zelf zin in heb. Heel egoïstisch dus. Dit jaar voor de negende keer. Ik weet nog goed dat ik het de eerste keer nauwelijks aan mijn moeder durfde te vertellen. Want met Kerstmis moet je thuis zijn. Zoals ik (nog vroeger) met Kerstmis naar de kerk moest, het liefst midden in de nacht. Je viel om van de slaap, maar het zag er allemaal feestelijk uit en de hele kerk rook zo lekker. Later ging ik vrijwillig, naar een kerk midden in het centrum van Amsterdam, waar na de nachtmis iedereen welkom was. Zwerfers, druggebruikers, hoerenlopers, iedereen kreeg koffie en kerstbrood. De grote kerstgedachte. Oneerbiedig noemden we dat de nacht van de eenzame krentenbollen. Nu ga ik nooit meer naar de kerk. Maar

er is iets vreemds. Elk jaar op kerst-avond rond een uur of negen worden we een beetje nerveus. Gaan we wel of blijven we Risken? Elk jaar gaan we weer. Niet naar één, maar wel naar drie kerken. We rijden de omgeving af op zoek naar de leukste kerk, met de gezelligste bijeenkomst. Alle kerken zijn altijd vol. Meestal blijven we achterin een kwartiertje kijken. En altijd moet ik denken aan die eenzame krentenbollen. Ik ben een bevoorrecht mens.